

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—“Οχι όμως στο άλογο του αιχμαλώτου, συνέχισε ο Ρούθς. “Οχι, διάβολε! Αυτά τὰ ἄλογα τῶν Ἴνδων εἶνε δαιμονιομένα. Θὰ σὰς φτιάξω ἱστορίες. Θὰ πάρете τὸ δικὸ σας ἄλογο, λοχαγέ. Καὶ τὸ νοῦ σας νὰ μὴ σὰς μυριστοῦν τὰ Ἴνδικὰ ἄλογα! Θ' ἀρχίσουν νὰ χλιμιντράνε ἄγρια καὶ θὰ σηκώσουν τοὺς Ἴνδους στὸ πόδι...”

Τὸ σχέδιο τοῦ γέρο Ρούθς ἦταν ἀριστο.

“Ὁ γηραιὸς κυνηγὸς τῶν δασῶν εἶχε τὸ λημν λέοντος καὶ πονηρία ἀλεπούς. Εἶχε προσέξει κυρίως ὅτι τὰ νερά τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν, πράγμα πού οὔτε τὸ ἀντιληφθήκαμε ἐμεῖς. “Ἐτοὶ ἡ ὄχθες ψήλωναν καὶ μπορούσε νὰ φτάσῃ κανεὶς ἀθάστος στὸ στρατόπεδο τῶν Ἴνδων, κρυβόμενος πίσω ἀπὸ αὐτές.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει πειὰ σκοτάδι σκέπαζε τὴ γῆ

Στὸν καθαρὸ οὐρανὸ ἐλαμπαν τ' ἀστέρια. Τὸ φεγγάρι δὲν εἶχε ἀνατελεῖ ἀκόμα.

Πλησίαζε ἡ στιγμή πού θὰ συνερχόταν τὸ συμβούλιο, τὸ ὁποῖο θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἴζολίνας. Δὲν ἔπρεπε συνεπῶς νὰ χῶναι καιρὸ. Ἐξέτασα τὰ πιστόλια μου καὶ τὰ βόλα στὶς θήκες τῶν. Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ γιὰ τὸ μεγάλο κυνηγετικὸ μαχαίρι μου. Ἐσφίξα ἐπίσης τὰ λουριά τοῦ ἄλογου μου καὶ χάρδεψα τρυφερά τὴ χεῖρα. “Ἄν ἐλευθέρωνα τὴν Ἴζολίνα, τὸ πᾶν πειὰ θὰ ἐξηρτάτο ἀπ' τὴ γρηγοράδα τοῦ ἄλογου μου.

—Μόρο, τοῦ ψιθύρισα, ἀπόψε, φίλε μου, πρέπει νὰ ράλλῃς τὰ δυνάτα σου! Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα, καλέ μου σύντροφε... Μιλώντας ἔτσι, ἔβλεπα τὴν Ἴζολίνα ἐλεύθερη στὴν ἀγκαλιά μου. Τὴν εἶχα ἀρπάξει. “Ἐφευγα!... “Ἐφευγα!... Οἱ σύντροφοί μου με ὕποστηρίζαν...

—Θέο μου, ψιθύρισα, ἄς γίνῃ πραγματικότητα τὸ δνειρὸ μου!... —Ἐφίτασε τέλος ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

“Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ εἶχε κατέθῃ κιόλας ἀρκετά...

Ἐμπρός!... Πῆδησα στὸ ἄλογο μου καὶ τοιμάστηκα νὰ φύγω.

Οἱ σύντροφοί μου με τριγύρισαν κ' ἀρχισαν νὰ μ' ἀποχαρτοῦν. “Ἄλλοι μὲ χαιρετοῦσαν μὲ φωνὴ λυπημένη κ' ἄλλοι μὲ θάρρος κ' ἐλπίδα.

Οἱ πρώτοι φοβόντουσαν πὼς δὲν θὰ με ξαναβλέπανε πειὰ. Οἱ δεῦτεροι ἦσαν βέβαιοι πὼς τὸ κόλπο μου θὰ πετύχαινε. Πάντως καὶ οἱ πρώτοι καὶ οἱ δεῦτεροι μούσφιξαν τὸ χέρι καὶ μὲ βεβαίωσαν πὼς ἂν μοῦ συνέβαινε κανένα κακὸ, ἂν συνέβαινε νὰ μὴ γυρίσω πίσω, θὰ μὲ ἐξεδικούντο σκληρὰ, φανεύοντες δεκαπλασίους ἰθαγενεῖς

Ἐκίνησα, ἡ μάλλον ἐκινήσαμε, γιὰτὶ με συνώδευσαν ὡς τὴ

ρίζα τοῦ λόφου ὁ γέρο Ρούθς κ' ὁ Γάρεθ.

“Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ, σταθήκαμε. “Ἄν προχωρούσαμε κ' ἔνα βῆμα ἔστο ἀκόμη, θὰ μᾶς ἔβλεπαν οἱ Ἴνδοί, γιὰτὶ πῶς περά ἀπ' τὸ μέρος πού βρισκόμαστε, τὸ ἔδαφος ἦταν γυμνὸ.

Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ, τὸ μικρὸ ποτάμι τραβοῦσε ὀλόγισα, πρὸς τὸ στρατόπεδο τῶν Κομαγχῶν. Ἐπρεπε συνεπῶς νὰ χαιρετήσω τοὺς δυὸ καλοὺς φίλους καὶ συντρόφους τῶν δυστυχῶν μου καὶ νὰ βυθιστῶ στὸ νερὸ, ἐκαθαλικεύοντας ἀπ' τὸ Μόρο.

“Ὁ γέρο Ρούθς κ' ὁ Γάρεθ μούσφιζαν τὸ χέρι.

—Θάρρος! μοῦ ψιθύρισε ὁ Γάρεθ. Ἄν σὰς συμῆ τίποτε, ἀδείαστε τὰ πιστόλια σας κατὰ τῶν Ἴνδων. Μόλις ἀκούσουμε κ' ἕναν ἔστο πυροβολισμὸ, θὰ τρέξουμε κοντὰ σας. Θὰ παραφυλάξω ἀγρυπνοῦν ὅσο νὰ γυρίσετε. Μὰ κ' ἂν συμῆ νὰ μὴ γυρίσετε, ἔγνοια σας, λοχαγέ, ἡ ἐκδίκησίς μας θὰ εἶνε σκληρὴ, αἱματηρᾶ...

—ὦ, ναί, ναί, μὰ τὴν Κοιλιάδα τοῦ Ἰωσαφάτ! εἶπε κ' ὁ γέρο Ρούθς. “Ἄν σου συμῆ κανένα κακὸ, νέε μου, νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς πολλοὶ Ἐρυθρόδερμοι θὰ φύγουν γιὰ τὸν ἄλλο ὄμο. Αὐτὸ σοῦ τὸ ὀρκίζεται ὁ γέρο Ρούθς σθεσὰ. Ἄλλὰ ἢ φοβάσαι. “Ἐχε τὰ μάτια σου τέσσερα. Κ' ὅταν τελειώσῃ ἡ δουλειὰ σου, τράβα ὀλόγισα πρὸς τὰ ἔδω ἢ πρὸς τὸ δάσος. Ἐμεῖς θ' ἀγρυπνοῦμε ἔδω, μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι...

Δὲν κᾶθησα ν' ἀκούσω περισσότερα. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Χαιρετήσα τοὺς δυὸ κυνηγούς καὶ κατέβηκα στὸ ποτάμι, τραβώντας τὸ ἄλογο μου. Τὸ πιστό κ' ἔξυπνο ζῶο μ' ἀκολουθοῦσε πρὸθυμα, χωρὶς νὰ κᾶν τὸν ἐλάχιστο θόρυβο. σὰν νὰ ἐμάντευε τὸν κίνδυνο, ὁ ὁποῖός μᾶς ἀπειλοῦσε.

Ἐμπήκαμε στὸ νερὸ, τὸ ὁποῖο ἔφτανε στὸ μέρος αὐτὸ ὡς τὴ μέση μου καὶ τραβήξαμε πρὸς τὸ στρατόπεδο τῶν Κομαγχῶν.

Ἡ ὄχθες τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ἦσαν ἀρκετὰ ψηλές, ὥστε νὰ μὲ κρύβουν κ' ὅταν ἀκόμα ἐβάδιζα ὀρθος. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὸ Μόρο. Ἡ ὄχθες τὸν ἔκρυβαν ἐντελῶς. “Ἄν συνεπῶς ὁ πῆμην εἶχε τὸ ἴδιο βάθος ὡς τὸ στρατόπεδο τῶν Κομαγχῶν, οἱ Ἐρυθρόδερμοι δὲν θὰ μ' ἀντιλαμβάνοντοσαν καθόλου.

Φρόντισα μόνον νὰ βγάλω τὰ φτερά πού φοροῦσα στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ προδώσουν τὴν παρουσία μου καὶ νὰ κρατήσω τὰ πιστόλια μου ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, γιὰ νὰ μὴ βραχθοῦν.

Προχώρησα κατόπιν διακόσια περίπου βήματα καὶ σταμάτησα.

Ἡ νύχτα ἦταν ἀπολύτως ἡσυχῆ.

Δὲν ὄπηρχε ὁμοῦ κίνδυνος νὰ με ἀκούσουν οἱ Ἴνδοί, γιὰτὶ κοντὰ στὸ στρατόπεδό τους, λίγο πῶς κάτω ἀπὸ αὐτὸ, τὸ νερὸ τοῦ πο-

Εἶταν τρεῖς Ἴνδοὺς νὰ περνῶν ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τοῦ ποταμοῦ στὸ ἄλλο...

ταμιού έφεπτε από άρκετό ύψος και πλατάγιζε, με άρκετό θόρυθο, πομπιγιε και σκέπαζε όλους τους άλλους θορύθους.

«Αυτό είν' ευχάριστο», σκέφθηκα και συγχρόνως γύρισα και κούταξα πίσω, γιά να σημάδεψω καλά τό λοφίοκ, στον όποιο παραφύλαγαν οι σύντροφοί μου. Κυττάζοντας τό μέρος αυτό, έκάμα μία ευχάριστη διαπίστωση. 'Από τό δεινροφυτευμένο λόφο θά μπορούσαμε ν' άμυνθοίμε θαυμάσια έναντιον των 'Ινδών, έστω κι' άν ήσαν δεκαπλάσιοι από μας. 'Αρκει να πετύχαινε τό σχέδιό μου και νά πρόφτανα νά γυρίσω κοντά στους φίλους μου...

Προχώρησα λοιπόν και πάλιν έμπρός, γεμάτος έλπίδες. Τό φεγγάρι ειχεν ανατείλει στον ούρανό. Λίγο άν σήκωνα τό χέρι μου πάνω από τις όχθες του ποταμιού τη στιγμή αυτή, οι 'Ινδοί θά με άνακαλούπτανε άμέσως. 'Επρεπε λοιπόν νά έχω τό νού μου.

Πιο κάτω άκόμα, τό ρεύμα του ποταμιού άρχισε νά γίνεται τρομαρά όρμητικό. Τόσο όρμητικό, όστε με κόπο προχωρούσα και ήμουν πεία κατάκοπος. Τό ίδιο συνέβαινε και με τό Μόρο. 'Αλλά τό άφοσιωμένο ζώνω μ' άκολουθοίσε ξοπίσω, χωρίς νά θορυβή χωρίς νά χρεμετίζη.

Σ' ένα μέρος του ποταμιού στάθηκα νά ξεκουραστώ. 'Η δύναμης του ρεύματος, την όποια με μεγάλες προσπάθειες κατανικούσα, με ειχε ταλαιπωρήσει έξαιρετικά.

'Ο Μόρος έκάμε τό ίδιο. Τό νερό στο μέρος αυτό ήταν πιο ψηλό. 'Εφτανε ως τά νεφρά μου. Μολαταύτα, ό Μόρος μου μπορούσε νά βαδίζη στον πυθμένα, κρατώντας ψηλά πάνω άπ' την επιφάνεια τό κεφάλι του. Τόν έχάτιδεπα στο μέτωπο και του ψιθύρισα:

—Πιστέ μου φίλε, κάμε λίγο κουράγιο άκόμα. 'Απόψε θά μου προσφέρεις άν τό θελήσει ό Θεός, τη μεγαλειότητα της ζωής σου ύπηρεσία.

'Ο Μόρος με κούταξε στα μάτια, χωρίς νά χρεμετίση, με τά ξεύπνα, τά γεμάτα νοημοσύνη μάτια του.

Στό μέρος αυτό που στεκόμαστε, ή όχθες δέν ήσαν έντελώς γυμινές. Σκέφτηκα τότε νά ύψώσω λίγο τό κεφάλι μου και κούταζοντας προς τό στρατόπεδο, νά ιδώ τί κάνουν οι 'Ινδοί.

Τή σκέψη μου αυτή, την έβαλα άμέσως σ' ένεργεια. Πριν όμως κούταξω προς τό στρατόπεδο, ένας δυνατός παφλασμός στο νερό, κάτω προς τό μέρος των Κομαγών, μ' έκάρφωσε στη θέσι μου. Χαμήλωσα άμέσως τό κεφάλι μου, βυθίστηκα στο νερό ως τη μύτη, ανάγκασα και τό Μόρο νά σκύψη όσο μπορούσε και κούταξε νά δώ τί συμβαίνει.

Κάτω άπ' τό φώς του φεγγαριού, ειδα τότε τρεις 'Ινδούς νά περνούν από τό ένα μέρος του ποταμιού στο άλλο, με τά δπλα τους, τά όποια κρατούσαν έξω άπ' τό νερό. Αυτό με ξάφνισε. Πού πήγαιναν οι άθλιοι αυτοί; 'Αν μ' έβλεπαν, χανόταν τό παν...

Τους παρακολούθησα και τους ειδα νά βγαίνουν στην άντικρηνη όχθη. 'Εκει έσκυψαν στο έδαφος, μάθειαν μερικά χορτάρια και ζαναγύρισαν πάλι στο στρατόπεδό τους.

'Ανάσασα μ' άνακούφισα. Δέν με ειχαν άντιληφθή.

'Αλλά τί χόρτα ήσαν εκείνα και γιαιτί τά έμάζευαν; Συμψήθηκα τότε ότι οι 'Ινδοί χρησιμοποιούσαν γιά τις πληγές τους διάφορα βότανα, τά όποια μαζεύουν τη νύχτα, κάτω από τό φώς του φεγγαριού. Σ' αυτό άκριβώς όφειλοταν και τό ξαφνικό αυτό πέραςμα του ποταμιού, τό όποιο μπορούσε νά γίνη αιτία νά ναυαγήση τό σχέδιό μου.

'Αφοι ήσυχάσα άρκετά και βθεαώθηκα ότι κανεις κόκκινος διάβολος δέν έπρόκειτο να περάση πάλι τό ποτάμι, άνασηκώθηκα και κούταξα προς τό στρατόπεδο των Κομαγών. Τί γινόταν άραγε εκεί πέρα τη στιγμή αυτή; Οι 'Ινδοί έτοιμάζοντο να δειπνήσουν. Τό συμβούλιο γιά την τύχη της 'Ιζολίνια, θά συνέρχονταν μετά τό δείπνο. Διέκριναν τους φρουρούς των 'Ερυθροέρμων άγρόπνους στις θέσεις των και μερικώς άπ' τις δυστυχισμένες λευκές αιχμαλώτους. Κι' ή 'Ιζολίνια; Πού βρισκόταν ή λα-

τρευτή μου 'Ιζολίνια; Σέ ποιά γωνιά νά θρηνοίσε άραγε τη Μοίρα της; Σέ ποιά άκρη καθισμένη νά έτοιμάζε τό μαχαίρι του λυτρωμού της, τό φονικό όργανο, με τό όποιο θά έδινε ένα τόσο τραγικό τέλος στα βάσανά της; Ούτε θά ύποψιαζόταν άσφαλώς πώς βρισκόμουν τόσο κοντά της τη στιγμή αυτή. Θά ήταν έντελώς άπελπιωμένη... θανάσιμα άπελπιωμένη...

«Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, βοήθησε με νά τη σώσω!... Ξεκίνησα σέ λίγο και πάλιν έμπρός.

Ευτυχώς ό άγέρας φυσούσε προς τό μέρος μου. 'Ετσι δέν ύπήρχε κίνδυνος νά μωριστούν τά άλογα των 'Ινδών τό Μόρο μου και ν' άρχίσουν νά χρεμετίζουν άγρια. Βρισκόμουν τώρα πολύ κοντά στο στρατόπεδο των 'Ινδών και ειχε λάθει τά μέτρα μου νά μην κάνω τόν παραμικρό θορύθο.

Τά άλογα των 'Ινδών δέν άπειχαν και πολύ άπ' τό μέρος που βρισκόμουν. Τά άκουγα νά ποδοχτυπούν τό έδαφος και νά μωριστούν τό πράσινο χορτάρι.

Ευτυχώς, δέν μάς ειχαν μωριστή. Προχώρησα με λίγο άκόμα και φτάσαμε στο στρατόπεδο. 'Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. 'Οχι από φόβο. 'Από συγκίνηση. 'Ημουν κοντά, πολύ κοντά στην άγαπημένη μου, άνέπνεα τόν ίδιο μ' αυτή άέρα...

'Αφογκράστηκα λίγες στιγμές, μά τίποτε τό ύποπτο δέν άκουσα πάνω άπ' τό κεφάλι μου, κοντά στην όχθη. Οι 'Ινδοί βρισκότουσαν ως έκαστο βήματα πιο πέρα άπ' τό ποτάμι, πιο πέρα άπ' τό μέρος που ειχα σταθή.

Βρισκόμουν πεία στο στρατόπεδό τους. 'Η στιγμή, ή τόσο κριαμή και έπικινδυνη, ειχε φτάσει. 'Επρεπε νά βγώ άπ' τό ποτάμι και νά παρουσιάσω φανερά στο στρατόπεδο. 'Εβόρεσα λοιπόν τά φτερά στο κεφάλι μου κι' έτοιμάστηκα.

—Φίλε, μου, θά με περιμένεις έδω. 'Ηουχα και φρόνιμα... 'Ηουχα Μόρε!... 'Ηουχα, καλέ μου φίλε!...

Σήκωσα σιγά-σιγά τό κεφάλι μου πάνω από την όχθη κι' άρχισα νά κούταζω τους 'Ινδούς. Κοντά στην όχθη δέν βρισκόταν κανένας. Πιο πέρα, από τις μεγάλες φωτιές, οι Κομάγγα καθόντουσαν σταυροπόδι και συζητούσαν και γελοούσαν δυνατά.

Δέν έπρεπε νά χάνω καιρό. Κανένας άπ' τους 'Ινδούς δέν κούταζε αυτή τη στιγμή προς τό μέρος που βρισκόμουν.

'Απλώσα τό χέρι μου, πιάστηκα από την όχθη και χωρίς θορύθο ανέβηκα έπάνω. Στάθηκα πρώτα γο-υατιστής, προχώρησα έτσι λιγάκι κι' έπειτα σηκώθηκα και στάθηκα όρθιος. Κι' άν μ' έβλεπαν τώρα οι 'Ινδοί, άσφαλώς δέν θά μπορούσαν νά καταλάβουν ότι δέν ήμουν άπ' τους δικούς των.

'Επί μερικές στιγμές έμεινα άκίνητος. Μόλις άνέπνεα. Και τό έκανα αυτό, γιά νά μην κινήσω την προσοχή των 'Ινδών, που περπατούσαν άνω-κάτω κοντά στις φωτιές και έκείνων που φύλαγαν τά άλογα.

Ειχα φροντίσει νά διατηρήσω τόν μακρό μανδύα μου στεγνό γιά την όν άφρασα, νά πείσω τάς κάτω στο σώμα μου, γιά νά μη φαίνονται τά βρεγμένα μου ρούχα.

'Η νύχτα ήταν υπερβολικά δροσερή, ευτυχώς, και οι 'Ινδοί, ήσαν, όπως ειπα, συγκεντρωμένοι γύρω από τις φωτιές. 'Αλλοι κητινίζον ξαπλωμένοι στο έδαφος, άλλοι έρέμβασαν κι' άλλοι βημάτιζαν έπάνω-κάτω...

'Η φωτιές ήσαν άρκετές κι' έτσι ό καπνός θόλωνε την άπόσφαρα και δέν θά με διέκριναν καλά, κι' άν άκόμα έφεταν τά μάτια τους άπάνω μου. 'Ισως μάλιστα νά με ειχαν δη πολλοί από τους 'Ινδούς και νά μην παραξενεύτηκαν γιά την παρουσία μου. Μήπως δέν ήμουν ένας τέλειος 'Ινδός, έτσι που ειχα μεταμφιεστή;

Τό φεγγάρι που ειχε προβάσει στον ούρανό, βρισκόταν αυτή τη στιγμή πίσω από τό μέρος που έστεκα. 'Ηταν κι' αυτό εύχάριστο, γιαιτί δέν άφηνε, με τη λάμψη του, νά τον καθαρα.

'Απ' όλες τις φωτιές, μία ήταν ή μεγαλειότερη. ('Ακολουθεί)